

Dumitru Hurubă

SCUZAȚI CĂ NE-AM CUNOSCUȚ!...

Antologie de proză scurtă
O ediție revăzută și adăugită

LIMES
2017

CUPRINS

NOUL NOSTRU MANAGER	5
AIUREALĂ CU EPITETE.....	8
VIZITĂ DE BUNĂ VECINĂTATE.....	12
ACCIDENT CU URMĂRI LIRICE	20
AGENT SUB ACOPERIRE.....	25
PARASTAS	29
CUM SE UCIDE UN MEDIC... ..	32
REDESCOPERIREA POLULUI SUD – fantezie suprarealistă –	35
ACCIDENT PE AUTOSTRADĂ.....	39
ALISSA CEA FRUMOASĂ ȘI DURĂ	43
BLITZKRIEG, EDIȚIA DE NOAPTE.....	48
Firma de îngrășăminte „ECO & BIO” s.r.l.	51
A TREIA ZI DUPĂ CRĂCIUN	56
CANAPEA CU BIBLIOTECĂ	61
LITORALUL, CA O FATĂ MORGANA... ..	66
OFELIA, ANGAJATA F.B.I.	77
LA PUFOAICA RUPTĂ	81
FRATELE CEL MIC	84
DECOLTEU CU VEDERE SPRE Nr. 7.....	88
NAȘTEREA ÎN SECOLUL VITEZEI	92
SECȚIA DE EXPLOATARE ȘI DISTRIBUIRE (SED)	98
DOR DE DUCĂ	102
PLECAREA ÎN DELEGAȚIE.....	107
RAPORT CĂTRE Guinness book	112
ROMAN-FRESCĂ	118
PRIMA DELEGARE.....	121
ÎMPUȘCAREA CEASURILOR TIP C.F.R.	124
ÎN DELEGAȚIE.....	128
‘MNEAȚA BUNĂ!... ..	132
MINIROMAN POLITIST	136
SCHIMBARE DE DOMICILIU	142
UN MISOGIN NENOROCIT.....	149
CĂPIEREA DOCTORIȚEI COJAN	155
MECIUL	165
INTELECTUALII BIROULUI NOSTRU	175
URAAA! ÎMI REFAC VIAȚA.....	180
AȘA GRĂIT-A SIGMUND FREUD... ..	186
PRIETENIA DINTRE CÂINE ȘI OM.....	207
CASA DE NEBUNI.....	213
DUMITRU HURUBĂ.....	219

NOUL NOSTRU MANAGER

– Domnilor colegi, ne-a flatat directorul într-o dimineață, am încredere totală în dumneavoastră...

Doamne-fereste!, am exclamat fiecare în gând. Oare ce ni se pregătește?

– Ce v-am spus eu? auzirăm vocea miorlăită a colegei de la „Sistematizare”, zburăm cu toții, ne ia gaia! A, v-am deranjat, domnu’ director? *Sorry!*

– ...Atât ca salariați, continuă el perierea, cât și ca oameni, mai ales ca oameni. Nu mai relev și faptul că sunteți un colectiv perfect unit, sudat, consolidat...

– Unit? Monolit, dom’, director – granit de import, ce mai!, zise cu hotărâre Brexitu de la Sectorul „Defrișări”. Dacă vă mai amintiți de...

– Ho, idiotule!, îl smuci de mâneacă Târlugea de la „*Jnepeni și Smârcuri*”. Ho, că dai de dracu!

Fraier-fraier, da avea dreptate Târlugea: colegul Brexitu era cât pe ce să-i amintească directorului de onomastica acestuia, când conducătorul instituției noastre, într-un impecabil costum de import, aflat într-o spectaculoasă stare de ebrietate, pornise spre casă vociferând nervos:

– Ce, mă, subalternilor, credeți că nu știu drumu’ spre casă? Ia, uitați-vă numa’!

Și-o pornise vitejește pe mijlocul bulevardului, mergând în patru labe...

– Întocmai, stimați colegi, se prefăcuse directorul a nu-l fi auzit: monolit, granit, oțel vidia – cum doriți dumneavoastră...

„Ce dracu’ vrea mumia ăsta?”, se miră Mugeanu de la „Plan” printr-un *semesé* trimis pe mobil către Ionuțan de la „Organizare”.

– Ce să mai spun despre nivelul de pregătire profesională și implicarea în procesul de salvare a firmei de la faliment!...

– Insolvență, dom’ director.

– Tot un drac!

Să fi urmat tornada disponibilizărilor?

Aproape că ne-a muțit pe toți.

Începurăm să avem emoții, fiindcă, precis, avea să înceapă iar cu sloganul: noi, conducerea, vă iubim, munca dumneavoastră plus efortul intelectual, este apreciată inclusiv la nivel de..., a continuat el liturghia, însă trebuie să facem reduceri de personal.

Dar acum, cunoscându-ne între noi, aveam tot mai clar impresia că directorul se referea la un colectiv de salariați parașutați dintr-o farfurie zburătoare.

Însă, în același timp, ne-am amintit că, la apariția sa anterioară în birou la noi, ne-a pleznit peste timpane cu o propoziție preluată parcă din atmosfera romanului *451° Fahrenheit* a lui Bradbury: domnilor, ne-a zis cu toată gravitatea de care era în stare, dumneavoastră știți că, datorită rezultatelor obținute, se interesează de noi și ne felicită inclusiv conducerea UE de la Bruxelles?

– Pssst! Brexitule, a șoptit aspru Ionuțan, vezi că îți uitași degetu-n nas!

– De uluire, mă, de uluire! i-a răspuns Brexitu.

Și, într-adevăr:

– ...Dacă o ținem tot așa, domnilor colegi, tocmai zicea directorul, avem șansa reală să fim încorporați în multinaționala care se ocupă de tăierea și exploatarea materialului lemnos de la noi...

– Uraaa! se trezi dintr-o ațipeală Figheșanu.

– Bă! îl zgâlțâi Ionuțan. Sforăi!

– Da', mă scuzați, dom' director, cu niște *mangoți* nu ne atingă la teșcherea? întrebuse Giony, nepotul vitreg al directorului, smuls cu greu din sânul celei mai puternice grupări de drogați din oraș.

Nu l-a auzit, sau n-a vrut să-l audă...

– Așadar, domnilor colegi, reiau, ca să fiu bine înțeles: munca dumneavoastră, a noastră în general, este apreciată și sunt extrem de avansate pregătirile pentru intrarea în multinațională.

– Și ce facem noi acolo? se interesă colega de la *Sistematizare*.

– Belferim, doamnă, belferim, aia-i! veni răspunsul cuiva din birou. N-ați priceput? Tăiem, fasonăm, exportăm – flecușetețe din astea, apoi facem sex!

– Nesimțitule!

– Iar în pauza de masă, croșetăm, dacă am înțeles eu bine, nu-i așa dom' director?

– Domnilor, eu știu de glumă, zise directorul cu o grimasă de crampe prin burtă într-un oraș străin, și cu glasul ceva mai dur, dar să nu aruncăm problema în derizoriu...

– *Sorry*, domnilor colegi: pe mine tot nu mă duce mintea...

Apăru dintr-odată o nuanță: colega de la *Sistematizare* o făcea doar pe proasta, sau era tâmpită?

– Exact ce facem și-acum, doamnă, îi căută privirea directorul: adică tăiem, defrișăm, fasonăm și trimitem această materie primă la prelucrare în Austria, să zicem, sau în Patagonia de Mijloc, sau, mă rog, undeva în Occident, fapt care, se înțelege, va fi evaluat și tratat ca atare, doar că nu vom mai avea probleme de faliment, sau de reduceri de personal...

– Și salariile?

– Salariile, ce?

– Păi, tot astea, rahatice? Mă scuzați, dom' director...

– Păi, tocmai asta e chestia: salariile nu vor crește, în schimb nu se va mai pune problema pierderii locului de muncă...

– Uraaaa! țipă nepotul vitreg.

Așa, da: începurăm să ne luminăm la minte, e ceva!

– Dom' director, mă scuzați, a ridicat colegul Dănușu de la „Defrișări” două degete școlărește, pot să ies un pic la baie?

Ticălosul! Iar juca teatru. Numai că exact atunci intră pe ușă o doamnă care ne înțepeni privirile spre decolteul ei uriaș...

– Dragule, i se adresă ea directorului, gata, s-a terminat ședința: obținui funcția de manager general, așa cum vrusăși – relația ta la Bruxelles a ținut, așa că poți să mă feliciți, dragule.

Da' cine dintre noi n-ar fi îmbrățișat-o pe noua manageră?

– E nevastă-mea, zise directorul ca un fel de scuză, dacă nu o cunoașteți...

N-o cunoșteam, din păcate!...

– De mâine, domnilor, zise ea, să între oamenii la tăieri pe Dealul Andricanilor și Dosul lui Leucă.

– Bine, dar..., încercă insul de la „Defrișări”.

– Nu există nici un *dar*! E hotărârea conducerii *Multinaționalei*, fiind prevăzută și în directivă...

...Care directivă nici nu mai avea semnificație pentru noi.

AIUREALĂ CU EPITETE

Am știut, apoi am recunoscut spre satisfacția, dacă nu chiar spre veselia unora și stupefacția altora, că sunt un aiurit...

Nu, nu exclamați repede:

– Aha, am știut noi! pentru că nu e chiar atât de simplu. Aiureala, sau aiuristica nu seamănă cu prostia, sau muțenia din cauza acesteia! Adică, nu te trezești într-o dimineață, te ridici bărbătește în picioare și spui cu voce normal de puternică și de hotărâtă, ca să afli că te-ai trezit:

– Sunt un aiurit!

Nuuuu!

În acel moment, cu un pic de fachirism, dai ordin la toate părțile corpului tău, un fel de comandă ultrasecretă, dar puternic-milităroasă, să se comporte în consecință, respectând instrucțiunea, fără nicio împotrivire?

Nici vorbă!

Chestiunea este de-o complexitate realmente copleșitoare, deoarece constă, cuprins de năucire, că ai reușit să te trezești după o noapte în care de cinci ori te-ai visat cu capul pe butuc și cu gâdele rânjind sardonice uitând să te întrebe:

– Domnu' – *sorry!* ai vro ultimă dorință?

De-abia atunci realizezi cu tristețe ce poate să însemne ieșirea din Uniunea Europeană a Angliei – țară cu bună și îndelungată tradiție în domeniul și arta tăierii capului pe eșafod în condiții civilizate. La noi nici în vis nu se petrece așa ceva, ci țepa, trasul pe roată, accidentul de mașină, incendiul, dacă e vorba de mai mulți condamnați sau vreo demisie... Iar în ceea ce mă privește pe mine, în al cincilea episod din visul cu eșafodul, călăul semăna perfect cu directorul adjunct când anunțase în ziua precedentă disponibilizarea generală, deoarece, din cauza ineficienței Serviciului „Linguri cu telecomandă”, firma noastră se afla în pragul falimentului urmând să intre ca secție în conservare într-o firmă *multinațională*. Mă rog, nu prea știm noi despre ce e vorba, dar zice-se că va fi bine, iar la o adică, Uniunea Europeană va asigura telecomenzi și farfurii-gamele fabricate în Honolulu.

...Ce-ce? Că n-am auzit bine: să-l fi visat pe directorul nostru general? Eu, un simplu funcționar public? Glumiți! O-i fi eu aiurit, dar nici... Asta mi-ar mai lipsi: să mă laud la colegi că l-am visat pe „general”! Oho!, imediat colega Cerasela de sectorul „Găini jumulte”, ar urla:

– Aiurit-aiurit, da’-și permite să-l viseze pă Generalu’! Văzurăți? Carieristu’ dă Ioaneș!

Oricum, am înțeles mai de multă vreme că a-l visa pe conducătorul firmei, era egal cu o profanare de morminte... Ca să nu mai spun că povestindu-mi visul colegilor de serviciu, aș fi fost etichetat rapid ca fiind părtaș în formă continuată la fapte de corupție pentru care, în unele țări, decapitarea nu se petrece doar în vis... Așadar, nu, pentru că, apropo de „șeful nostru cel mare”, avem obligația moral-cetățenească să păstrăm un moment de pioasă reculegere având în vedere că, în cazul unui ordin de condamnare la moarte a tuturor directorilor, el ar fi o victimă sigură, dar atât de nevinovată, încât nici experții DNA n-ar fi în stare să-i construiască un dosar ca lumea. De ce? Fiindcă, după investigațiile noastre, cumulate cu rezultatul final dat publicității de Comisia de bârfitoare a firmei, cunoscută și apreciată în toată urbea, el a fost angajat la noi ca individ sub acoperire, ceea ce imediat ne-a umplut de respect și de teamă. Acum, între noi fie vorba, *acoperirea* era o chestie pe care am considerat-o oarecum stranie sau eufemistică după ce i-am găsit ramificații epitetice precum: prost, fraier, mitocan, corupt, delapidator, meschin, violent, pedofil, delator, traficant, indecent, mârlan, grobian, afemeiat, infidel, nesimțit, denunțator, escroc și etc. Ca să nu mai spunem și că era amantul femeii de serviciu, o tinerică vânjoasă și nurlie pe care o angajase la firmă pe bază de competență...

– ...Sexuală?, s-a interesat cu veselă malițiozitate șefa „Serviciului Plan”, aflată în opoziție după ultimele alegeri.

– Da, doamnă, pentru că, în ce te privește pe dumneata, când te văd mi se volatilizează virilitatea, i-a zis „generalul” la o ședință de analiză...

Zdrang!

Liniște deplină, după care, vocea umilitei:

– Mă voi plânge conducerii partidului meu că jigniți opoziția!...

Aceasta, deși recomandarea pentru angajare a femeii de serviciu, a fost acceptată de o comisie special constituită care a urmărit cu maximă vigilență și exigență desfășurarea celei mai grele probe a viitoarei nou angajate: măturarea scărilor de jos în sus. Din fericire, ea cunoscând de pe surse ce probă practică avea de dat, s-a prezentat în fața comisiei îmbrăcată corespunzător de săracăcios, adică purtând un compleu – jachetă și fustiță mini – care să arate cât mai convingător neajunsurile în care își târa zilele. Urmărindu-i priceperea și hărnicia la măturatul scărilor treaptă cu treaptă către etajul superior, cei cinci membri ai comisiei aprobau, prin înclinarea capului cu responsabilitate și înghițind în sec.

În concluzie, chiar oficial declarat aiurit, nu era potrivit să-l visez pe directorul nostru general nici dacă ar fi fost strănepotul lui Mao Zedong... Pardon? A, da: era comunist, iar la noi e capitalismul în floare...

– De mucegai, completează Cerasela.

Cum-cum?!? Floare de mucegai? Să fim sobri, deși avem și libertate și...

– Libertatea de a visa la orice, zice colegul Moșmondeanu rânjind cu răutate, că tot degeaba!

– Fraiere, te papă *deneaua* într-o zi, l-am amenințat.

– Aiurea! mi-a replicat.

Lingviștii și oamenii de știință vor constata după cercetări că noțiunea *aiurit* nu ține de abstract, ci de concretetea ființei care sunt eu, fiindcă nimic nu e întâmplător...

În orice caz, multă vreme fiind convins că asemenea lucruri nu se pot petrece în realitate – revin la „tăierea capului”, în câteva rânduri mi-am pus în gând să-l visez pe „general”, dar n-am reușit decât un vis-surogat, un fel de ghiveci universal din care, adesea, ieșea un cap-cranii scoțând mugete șagalnice ale unui vițel proaspăt înțârcat. Mama a interpretat semnificația visului ca fiind o simplă aiureală de-a mea, deoarece ea nu putea concepe ca fiul ei, cu toată configurația individualității proprii, să aibă visuri care să compromită întregul nostru nemușag. De-aceea, într-un final zdrobitor, chiar anunțându-mi dezmoștenirea...

În realitate, lucrurile stăteau foarte simplu: statutul directorului general împodobit ca o sorcovă cu epitete, avea la bază

numirea sa în funcție pe criterii clar-politice plus incompetență profesională – dosar beton!

E greu de priceput?

Nu, nu directorul general, ci eu, aiuritul! Altfel, orice om normal și de bună credință, aflat încă sub imperiul aceluși vis moral-distrugetor, amenințarea disponibilizării, tăierea capului și toate celelalte, reale sau petrecut în vis, deschizi fereastra și, asemenea unui somnambul profesionist, gata să o iei peste acoperișuri fluierând.

VIZITĂ DE BUNĂ VECINĂTATE

În urma unor îndelungate negocieri și insistențe gata-gata să alunece în penibil, iar cu vreo ramificație chiar spre ridicol, sâmbăta trecută am acceptat să mergem într-o vizită de bună vecinătate la familia Alunescu de la etajul superior. Am acceptat, în sfârșit, pentru că, de vreo două semestre n-am mai fost pe la ei, deși invitații-chemări au fost tot timpul. Motivul insistențelor? Gândeau, cel mai probabil, că noi suntem supărați fiindcă ne inundă apartamentul cu o precizie incredibilă o dată la trei săptămâni.

– Mărunțișuri! i-am zis cândva domnului Alunescu. Oricui i se poate întâmpla, nu? Și-apoi, eu cu nevastă-mea suntem zugravi de meserie și chiar ne cade bine, fiindcă ne perfecționăm: dumneavoastră ne inundați – noi zugrăvim, iar ne inundați, iar zugrăvim... Știm perioada, ne pregătim... Chiar alaltăieri, nevastă-mea Dezmira, mi-a și zis: Griguțule, ar trebui să le plătim Aluneștilor pentru inundații și să-i rugăm să ne inunde mai des – știi că la mine e mai greu cu trasatul linilor de soclu... Așadar, flecuștețe, vecine!

– Sau să le propunem să ne inunde mai des, am marșat și eu la idee. La două săptămâni? Ce zici?

– O săptămână, dragule, mi-a răspuns ea cu răutate cu răutate – este vorba de un curs intensiv, dacă te duce mintea...

– Nu prea, iubito, da mă străduiesc...

Acum, între noi fie vorba, a fost greu până ne-am obișnuit cu potopul care-avea loc, de regulă, împrejurul miezului nopții, respectiv după ce se întorcea fiica lor Rozalinda din oraș, însă chestiunea ține de trecut... Acum, din nefericire, nu se mai întoarce – fiindcă a născut doi gemeni-Feți-Frumoși cu tată căutat de Interpol pentru comercializare de droguri columbiene și o tentativă de viol. Nevastă-mea știe mai multe amănunte – de pe surse, desigur... Gemenilor, dotați cu megafoane naturale având startul inițial al urletelor direct de la șapte sau opt octave, cvorumul locatarilor de pe scară le-a prezis un strălucit viitor ca soliști vocali la *Scala* din Milano, nici într-un caz în calitate de locatari pe scara unui bloc cu unsprezece etaje cu șapte familii de pensionari, trei profesori de

matematică și patru văduve cu câte-un câine Rotweiler. Dincolo de conversația mea cu vecinul, pe care nevastă-mea a catalogat-o ca fiind de oameni nebuni, mai ales eu, am avut probleme mari cu ea până am convins-o că, logic, nu aveau cum să-i inunde pe cei care locuiau la etajul superior, având în vedere că apa se întâmplă rar să curgă de jos în sus oricât ar fi democrația de autentică iar țara membră în UE...

– Adică, tu nu mai știi de măr, de Newton, de gravitație? o întrebam oarecum disprețuitor.

– Nu, răspundea ea sec. Eu știu numai de graviditate.

Și își îndrepta privirea semnificativ spre tavanul nostru cu urme-cataracte prin tencuială formate de-a lungul istoriei potopurilor.

–...Chiar la bloc fiind, îmi continuam eu pledoaria încercând să-i fac o demonstrație științifică, unde se întâmplă atâtea lucruri bizare, crezi că apa ar putea curge de jos în sus? Să mai întrebăm pe la Asociație, pe la centrala termică, pe la marii analiști de la televiziuni, dar eu nu prea cred...

– Domnule!, țipa Dezmira la mine, nu pricepi că m-apucă frisonadele când o aud cum își spală virușii și bacteriile – ca să nu le spun altfel – care se scurg apoi pe pereții noștri?

– Ei, încercam s-o domolesc, uite ceva *de pe surse*: în momentul de față se lucrează la o lege a gravitației invers, respectiv toate fluidete și lichidele să se scurgă de jos în sus...

Cu asta am dat-o gata, fiindcă a sunat la doctorița de familie și a rugat-o să-mi facă un bilet de trimitere la psihiatrie...

În principiu, eram de acord cu ea și chiar îmi imaginam dezgustătoarele creaturi fojgăind pe pereți și prin tot apartamentul ca să intre în contact cu noi și să ne omoare apoi după o metodă lentă, secretă și groaznică.

Familia Alunescu?

Doamna Antigona Alunescu, șefă a cantinei săracilor din cartierul de vest al orașului, este o femeie încă verde și seamănă ciudat de bine cu o roșie-inimă-de-bou, încât încep să mă îndoiesc cu nerușinare că Dumnezeu a fost tot timpul în relații antagonice cu Lucifer în ultima parte a *Genezei*. Dimpotrivă, cred că în multe situații au colaborat într-o desăvârșită armonie. Rezultatele se pot pricepe ușor, precum e cazul umanoizilor deștepți despre care se